

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.W., zastoupeného JUDr. Michalem Magliou, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 14,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2014, čj. 3442/DS/14-3,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 23. 3. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též jen „žalovaný“ nebo „odvolací správní orgán“), ze dne 19. 1. 2014, čj. 3442/DS/14-3 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního (dále též jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „městský úřad“), ze dne 22. 10. 2014, čj. MěÚO/26596/12-Bor (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno řízení o žalobcově žádosti o udělení řidičského oprávnění skupiny B.

Problematika řídičských oprávnění a řídičských průkazů je upravena zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

[III] Žaloba

Podle žalobcova názoru trpí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť žalobce zde nenachází argumentaci, v níž by se odvolací orgán vyrovnal s jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání. Na str. 2 odvolací orgán pouze tvrdí žalobcův nesprávný právní názor, na str. 3 odvolací orgán pouze souhrnně uvedl, že důvody podaného odvolání nelze než odmítnout nejen pro svou účelovost a tendenčnost a v závěru prvního odstavce na str. 3 uvedl, že všechna odvolatelova tvrzení považuje za zavádějící, účelová a ve vztahu k povinnosti doplnění žádosti za lichá. V dalším odstavci odmítl účelové záměny jednotlivých ustanovení zákona a uvedl, že k námitkám uvedeným v odvolání se musí vyjádřit v souvislostech, neboť vychází ze skutečnosti známé z jeho úřední činnosti. Ze všech těchto poznámek je zřejmé, že odvolací správní orgán se již předem vzdal ambice vyrovnat se s jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v odvolání.

Správní řízení trpí podstatnou vadou, když odvolací správní orgán potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o tom, že řízení se zastavuje. Žalobce je přesvědčen o tom, že pokud správní orgán prvního stupně posoudil žalobcovu žádost jako neúspěšnou, měl jeho žádost zamítnout, nikoliv řízení zastavit. Správní orgán prvního stupně se při svém postupu opřel o § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v tom, že řízení o žádosti se zastaví v případě, že žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Správní orgány tak zřejmě považují za vadu žádosti, když žalobce nedoložil nějaké důkazy o splnění podmínky pro vyhovění žádosti. Lhůta byla zřejmě stanovena ve výzvě Městského úřadu Ostrov ze dne 9. 9. 2014, čj. MěÚO/26596/12-Bor. Podle žalobcova přesvědčení se ovšem nejednalo o podstatnou vadu žádosti, nýbrž z pohledu správních orgánů o nesplnění podmínek pro vyhovění žádosti. Žádost proto měla být zamítnuta a řízení nemělo být zastaveno.

Podstatnou vadou žádosti by mohlo být z pohledu dnešního znění zákona č. 361/2000 Sb. absence některé náležitosti vyjmenované v § 92 odst. 3 písm. a) až e). Přitom taková vada žádosti by musela být zároveň hodnocena důvodně jako podstatná [§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Skutečnost, že žalobce nedoložil některou z příloh podle § 92 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, případně podle jiného ustanovení zákona, nevede k hodnocení, že se jedná o podstatnou vadu žádosti, která brání pokračování v řízení. Mohlo by se pouze jednat o nesplnění podmínek pro to, aby správní úřad žádosti vyhověl, což má vést k zamítnutí žádosti. Skutečnost, že žalobce nesplnil některou ze zákonem daných podmínek, rozhodně nebrání pokračování v řízení, když může být věcně rozhodnuto

o zamítnutí žádosti. Tato vada řízení je rozhodně podstatná, když mělo být rozhodnuto o věci samé, nikoliv pouze procesně o zastavení řízení.

Napadené rozhodnutí nese datum 19. 1. 2014, což sice může být vnímáno jako chyba v psaní, nicméně podle § 67 odst. 2 správního řádu, datum je podstatnou náležitostí každého správního rozhodnutí. I z tohoto důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát.

Žalobce v celém řízení tvrdil, oproti opačnému názoru správních orgánů, že splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu, které zákon č. 361/2000 Sb. označuje pojmy *obvyklé bydliště* a *osobní vazby* ve smyslu § 2 písm. hh), § 82 odst. 1 písm. d) a § 92 odst. 4 písm. d). Podle žalobceva názoru byly tyto podmínky splněny, žalobce předložil potřebné listiny a v návaznosti na znění zákona, jakož i jiných právních předpisů, tvrdil význam těchto listin a jejich důkazní sílu (veřejná listina). Jak již bylo výše uvedeno, žalobce se nedozvěděl názory správních orgánů na jeho argumentaci, protože správní orgány se s jeho argumentací nevyrovnaly.

Nicméně je pozoruhodné, jak odvolací správní orgán v napadeném rozhodnutí vykládá § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., a to na konci strany 3 napadeného rozhodnutí. Odvolací správní orgán zde uvádí, že obvyklé bydliště bude mít především osoba, která zde pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů svých osobních vazeb. Osobními vazbami se pak rozumí materiální hledisko vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby, třeba i jednočlenné. Dodává se, že profesní vazby nejsou rozhodné. Pokud ale žalobce čte předmětné ustanovení zákona, pak zjišťuje, že osobními vazbami rozumí zákon výslovně mimo jiné vlastnictví nebo nájem nemovitosti. Rovněž zde uvádí, že svou roli hraje také pobyt z důvodu podnikání, výkon jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce. Podle § 2 písm. hh) bod 2. je podmínka obvyklého bydliště splněna také tehdy, pokud žadatel pobývá na území České republiky z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Žalobce dochází k přesvědčení, že odvolací správní orgán výklad pojmu obvyklého bydliště, resp. osobních vazeb nepřipustně zužuje na domácnost fyzické osoby. Nicméně žalobce znovu zdůrazňuje, že správní orgány prvního ani druhého stupně nevysvětlily, jak přesně na jeho případ citovaná ustanovení zákona aplikují.

Na str. 3 druhý odstavce napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán uvádí, že *„odvolateli se nepodařilo vyvrátit více než důvodnou pochybnost hraničící s jistotou, že na území ČR nemá obvyklé bydliště. Prý není patrná snaha se správním orgánem účinně spolupracovat“*. Žalobce je pak obviněn z tzv. turistiky za řidičskými průkazy.

Žalobce namítá předpojatost správního orgánu vůči jeho osobě. Z obsahu spisu nelze učinit žádný závěr o tom, že žalobce na území České republiky nemá obvyklé bydliště. Naopak jeho ubytovatel, což správní orgán prvního stupně (viz odvolání žalobce) potvrdil, uvedl, že ho v ubytování vídá. Pokud správní orgán tvrdí důvodnou pochybnost hraničící s jistotou o jakékoliv skutečnosti, tato pochybnost musí vyplývat z podkladů obsažených ve správním spise. Takto se žalobce k této údajně důvodné pochybnosti hraničící s jistotou

nemůže vůbec vyjádřit. Přitom zřejmě na základě takové údajné pochybnosti bylo rozhodnuto o jeho žádosti.

Dle žalobce však mělo být usouzeno na obvyklé bydliště na území České republiky u občana Spolkové republiky Německo i tehdy, pokud by taková osoba přesídlila na území České republiky právě a jenom z důvodů udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu. Správní orgány České republiky se ovšem v této době k občanům Spolkové republiky Německo, kteří žádají v uvedeném směru o řidičský průkaz, chovají předpojatě, a jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, považují je za tzv. řidičákové turisty. Žalobce se proti všem těmto nepodloženým nařčením ohrazuje a odmítá je.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyslovil v podání ze dne 22. 5. 2015, v němž konstatoval, že podstatou žaloby je, obdobně jako u podaných odvolání (pozn. žalovaného: vydaná usnesení a rozhodnutí byla žalovaným pro procesní pochybení, zmatečnost, nesrozumitelnost a nesprávnost čtyřikrát zrušena a vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně) tvrzení žalobce, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné a že se správní orgány v ČR chovají vůči občanům Spolkové republiky Německo předpojatě. K tomuto žalovaný zaujímá shodné stanovisko, jako zaujal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu. Žalobce měl od doby podání žádosti (7. 9. 2012) možnost nespochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazních prostředků i nepřímých, které by ve svém souhrnu nezvratně prokazovaly splnění podmínky § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Nic takového však nenavrhl, ani neprokázal tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území ČR.

Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považuje žalovaný polemiky žalobce o tom, co ke splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR postačuje, že je to předložení vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území ČR, překlad výpisu o vzdání se řidičského oprávnění na území SRN, zřízení účtu na jméno žalobce u Fio banky na území ČR bez dalšího, informace o podnikání žalobce údajně na území dvou států bez dalšího apod., za liché. Namísto zákonem dané součinnosti, žalobce vede spor o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhá se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokazatelného splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR.

Vzhledem k tomu, že žalobce setrvává na svém názoru a výkladu o splnění všech podmínek pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu prvního stupně rozporuje a reaguje na ni negativně, žádné jiné důkazní prostředky, které by splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly, ani nedoplnil, ani nenavrhnul a jak bylo patrné ze spisu, navrhnout nehodlá, trvalý pobyt na území ČR nemá, nedal tak správnímu orgánu prvního stupně jinou možnost, než řízení o žádosti procesně zastavit.

Žalovaný setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť žalobce odmítl akceptovat výzvu a prokázat tak splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území ČR trvalý pobyt). Žalovaný je přesvědčen, že žalobcova oponentura ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k nesplněné výzvě, bezpředmětná. Na podkladě výše uvedeného navrhl žalovaný žalobu zamítnout.

[IV] Replika

Žalobce v replice ze dne 16. 6. 2015 k vyjádření žalovaného doplnil, že žalovaný osvědčil, že k žalobci nepřistupuje bez zaujetí, když žalobce označuje za turistu za řidičskými průkazy, a tento svůj postoj vydává za skutečnost známou z úřední činnosti, která se nedokazuje. Zřejmě zde měl správní orgán na mysli § 50 odst. 1 správního řádu. Podle rozhodnutí NSS ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011 – 58, musí správní orgán, pokud se odvolává na skutečnosti známé z úřední činnosti, jasně vysvětlit, odkud a jak se k těmto poznatkům dostal, tzn. ze které konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu konkrétní skutečnosti známy (kupř. jiné řízení, kontrolní prohlídka v rámci jiné věci apod.). Podle tohoto rozhodnutí nelze bez dokazování v žádném případě dospět k paušálnímu a absolutizujícímu závěru, tak jak to učinil žalovaný.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první, soudního řádu správního soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o uplatněných námitkách uvážil následovně.

Judikatura správních soudů je dlouhodobě založena na pravidlu, podle kterého přezkoumává-li soud zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého z důvodů uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu, nemůže se v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl

důvod pro zastavení správního řízení. Prizmatem uvedeného proto soud upřel pozornost pouze na jedinou skutečnost, tedy zda v souzené věci byly podmínky pro zastavení správního řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že takové podmínky zde byly.

Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 9. 9. 2014, čj. MěÚO/26596/12-Bor (dále též jen „*Výzva*“), vyzval žalobce, aby jím podanou žádost doplnil o důkazy, které by dokládaly **osobní vazby** žalobce na místo pobytu na území ČR. Ve výzvě pak sice v obecné rovině, přesto dostatečně určitě a srozumitelně předesťel, jaký charakter by požadované důkazy měly mít [skutečnosti prokazující např. soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby atd. ve vazbě na § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu]. V podrobnostech soud odkazuje na text Výzvy. Žalobce byl zároveň poučen o tom, že nebudou-li nedostatky podané žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Žalobcovou reakcí na Výzvu bylo podání datované dne 19. 9. 2014, v němž žalobce konstatoval, že již předložil veškeré potřebné dokumenty ve smyslu § 82 zákona o silničním provozu s tím, že uvedený zákon, konkrétně jeho § 92 odst. 7, v takovém případě nařizuje správnímu orgánu bez dalšího udělit žadateli bezodkladně řidičské oprávnění.

Problematika řidičských oprávnění ve vztahu k žádajícím cizincům byla opakovaně rozhodována jak krajskými správními soudy, tak Nejvyšším správním soudem. Krajský soud v Plzni z této bohaté judikatury vycházel i v nyní souzené věci a uvádí k ní následující.

Ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje. Co je nutné rozumět pod pojmem „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ je vymezeno v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Chtěl-li být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, stejně tak důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový

rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky obvyklé bydliště.

Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti vyplývá z § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky obvyklé bydliště, objektivně prokázat nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

Žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Svoji obranu ve správním řízení založil pouze na právním názoru, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení některé z listin příkladmo zmíněných v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013 - 68 (k dispozici na www.nssoud.cz) dospěl mj. k těmto závěrům: „(...) *pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt.*“.

Ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o udělení řidičského oprávnění, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má obvyklé bydliště na území České republiky. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin, nýbrž to, že bude uděleno osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky.

Důvod pro to je prostý. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením

o adrese místa hlášeného pobytu na území, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu na území tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Předloží-li žadatel výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti nebo nájemní smlouvu k nemovitosti, znamená tato skutečnost, že je oprávněn tuto nemovitost užívat, nikoli však skutečnost, že ji skutečně užívá. Předloží-li žadatel výpis z živnostenského rejstříku, znamená tato skutečnost, že je oprávněn na základě živnostenského listu podnikat, nikoli skutečnost, že v místě podnikání skutečně podniká. V tomto duchu je proto nezbytné vykládat § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tak vycházely ze správného právního názoru.

Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území obvyklé bydliště na území České republiky. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky.

Žalobci se z obsahu Výzvy dostalo jasné a určité informace o tom, že jím dosud předložené listiny k prokázání jeho osobní vazby na místo pobytu na území ČR nepostačují a zároveň byl vyzván k prokázání ve výzvě uvedených skutečností. Žalobce, který namísto toho, aby na výzvu relevantně reagoval, založil svoji obranu na shora nesprávném právním názoru, že existenci obvyklého bydliště na území České republiky prokázal již předloženými listinami. Dlužno doplnit, že prvoinstanční orgán nebyl povinen žalobci sdělovat, jaké konkrétní skutečnosti z prvotně předložených důkazních prostředků vyvolávají pochybnosti o splnění materiálního hlediska obvyklého bydliště. K tomu by byl povinen teprve tehdy, pokud by žalobce předložil takové důkazy, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru o prokázání obvyklého bydliště na území České republiky. Teprve tehdy, pokud by i za této situace prvoinstanční orgán chtěl rozporovat existenci obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, bylo by jeho povinností uvést skutečnosti nebo provést důkazy, které by byly způsobilé tuto skutečnost vyvrátit. Vzhledem k tomu, že žalobce jím předloženými listinami existenci obvyklého bydliště na území České republiky neprokázal, nemohl být tvrzeným způsobem nijak zkrácen na svých právech.

Na uvedeném nemohla nic změnit ani svědecká výpověď Petra Rotheho zachycená v protokolu o výslechu svědka ze dne 11. 11. 2013, čj. MěÚO/26596/12. Svědek R. si žalobce nepamatoval, uvedl, že jeho (žalobcův) pobyt na adrese ... byl „většinou půl roku“, přičemž účel žalobcova ubytování na uvedené adrese byl, dle svědka, z důvodů turistiky. Svědek žalobce pravidelně nevidal, pouze si spolu sjednávali schůzky pro případ, že bylo zapotřebí „probrat otázku kolem ubytování“.

Taková svědecká výpověď dle názoru soudu není skutečností, která by prokazovala žalobcovu osobní vazbu na místo pobytu na území ČR.

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalobce, ač upozorněn na možné následky spojené s nevyhověním Výzvě prvoinstančního správního orgánu, na Výzvu dostatečně a v souladu se zákonnými požadavky nereagoval. Postup městského úřadu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu byl proto správný.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu